

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka ve věci

žalobce: P.H.

proti
žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 2771/117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2017 č. j. MSK 22320/2017, ve věci
záznamu bodů v registru řidičů

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou doručenou Krajskému soudu v Ostravě (dále jen „krajský soud“) dne 26. 10. 2017 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“). Napadeným rozhodnutím žalovaný k odvolání žalobce částečně změnil prvostupňové správní rozhodnutí Městského úřadu Vítkov ze dne 10. 1. 2017, č. j. MUVI 792/2017 o zamítnutí jeho námitek proti záznamům bodů v registru řidičů provedeným k 22. 5. 2013 a 8. 8. 2014 a o současném potvrzení těchto záznamů tak, že řízení o námitce žalobce proti záznamu bodů ke dni 22. 5. 2013 zastavil podle § 66 odst. 1 písm. g) zákona číslo 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) pro zjevnou bezpředmětnost a ve zbytku, tj. ve vztahu k zamítnuté námitce proti záznamu bodů ke dni 8. 8. 2014, odvolání žalobce zamítl a napadené prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Zastavení řízení ve vztahu k námitce proti záznamu bodů k 22. 5. 2013 odůvodnil žalovaný v napadeném rozhodnutí tím, že o obsahově shodné námitce již bylo pravomocně rozhodnuto a ve vztahu k záznamu bodů ke dni 8. 8. 2014 shledaly oba správní orgány námitky žalobce jako nedůvodné.
2. Žalobce v žalobě zdůraznil, že rozhodnutí žalovaného je v rozporu se stanoviskem Ministerstva dopravy ze dne 31. 1. 2017, ve kterém se uvádí, že žalobce pozbyl řidičské oprávnění ke dni 30. 5. 2014 z důvodu sankce zákazu činnosti, proto jej nemohl opětovně pozbyt v důsledku záznamu bodů. Jednoroční lhůta trvání pozbytí řidičského oprávnění z důvodu dosažení 12 bodů běžela podle žalobce současně se zákazem řízení a podání námitek proti záznamu bodů nemělo mít na běh této lhůty žádný vliv. S odkazem na stanovisko ministerstva tak žalobce vyjádřil přesvědčení, že v době podání žaloby je již oprávněn k řízení motorových vozidel, na což žalovaný nereagoval. Žalobce dále vyjádřil nesouhlas s tím, jakým způsobem se správní orgány vypořádaly s jeho nesouhlasem s vyznačením doložky právní moci na rozhodnutí Městského úřadu v Bruntále. Poukázal na to, že dne 19. 4. 2016 podával odvolání proti rozhodnutí Městského úřadu Vítkov ve věci potvrzení okamžiku nabytí právní moci na uvedeném rozhodnutí ke dni 22. 5. 2013, které bylo rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 8. 2017 zamítnuto. Dále žalobce namítl, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal se všemi důvody a skutečnostmi uváděnými v jeho odvolání a nepřezkoumal napadené rozhodnutí v celém rozsahu. Poukázal na řadu pro něj naprosto nelogických a nepochopitelných jednání ze strany úředníků, z nichž konkrétně uvádí odklad výkonu napadeného rozhodnutí ze strany Městského úřadu Bruntál v situaci, kdy sankce zákazu činnosti již byla vykonána.
3. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout s odkazem na odůvodnění napadeného rozhodnutí a poukázal na sdělení Ministerstva dopravy, podle kterého nebyly shledány důvody k zahájení přezkumného řízení.
4. Krajský soud ve věci rozhodl podle § 51 odst. 1 zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, protože oba účastníci s tímto postupem souhlasili.
5. Předmětem správního řízení zakončeného napadeným rozhodnutím byly námitky žalobce ze dne 9. 8. 2016 proti záznamům bodů v registru řidičů. Z obsahu příslušného správního spisu a napadeného rozhodnutí krajský soud předně zjistil, že přezkoumávanému správnímu řízení předcházela jiná správní řízení, která se rovněž dotýkala záznamu bodů žalobci v registru řidičů. Průběh těchto předcházejících správních řízení úzce souvisí s projednávanou věcí, protože v nich byly projednávány některé shodné námitky žalobce, proto považuje krajský soud za nezbytné provést nejprve stručné shrnutí jejich průběhu.

Z obsahu žaloby a připojených listin je patrné, že společným nosným bodem téměř všech předcházejících správních řízení je především spor o okamžik nabytí právní moci rozhodnutí Městského úřadu v Bruntále ze dne 23. 4. 2013, č. j. MUBR/18933-13/mor-SO-MP_3204/2013/mor, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích. Jak bude totiž vyloženo níže, otázka nabytí právní moci měla pro žalobce zásadní význam pro případný odečet předchozích bodů, který by podstatně ovlivnil následný vývoj bodového hodnocení žalobce. Z úřední činnosti (ze spisu sp. zn. 58 A 47/2013) je krajskému soudu známo, že žalobce podal prostřednictvím tehdejšího zmocněnce proti citovanému bruntálskému rozhodnutí odvolání, které žalovaný pro opožděnost zamítl rozhodnutím ze dne 26. 7. 2013, č. j. MSK 83564/2013 s právní mocí 12. 8. 2013. Stejně tak zdejší soud rozsudkem ze dne 28. 8. 2015, č. j. 58 A 47/2013-22 zamítl následnou správní žalobu podanou žalobcem. Krajský soud v tomto rozsudku vysvětlil žalobci, že rozhodnutí Městského úřadu v Bruntále ze dne 23. 4. 2013 mu bylo doručeno dne 6. 5. 2013, a žalobce neprokázal, že by v odvolací lhůtě do 21. 5. 2013 proti němu podal odvolání, konkrétně nebylo prokázáno tvrzené odvolání, které měl údajně jeho zmocněnec podat elektronicky dne 20. 5. 2013. Odvolání bylo podáno až po uplynutí odvolací lhůty dne 31. 5. 2013 a bylo již opožděné. Se shodným závěrem uzavřel věc Nejvyšší správní soud při projednání kasační stížnosti žalobce v rozsudku ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9 As 219/2015-36. V návaznosti na rozhodnutí žalovaného o opožděnosti odvolání byla doložka právní moci na rozhodnutí Městského úřadu v Bruntále ze dne 23. 4. 2013, č. j. MUBR/18933-13/mor-SO-MP_3204/2013/mor vyznačena s datem 22. 5. 2013 (den po uplynutí odvolací lhůty) a k tomuto dni byl taktéž na podkladě tohoto rozhodnutí proveden žalobci záznam bodů v registru řidičů. Následně byl žalobce uznán vinným ze spáchání dalšího přestupku, a to rozhodnutím Městského úřadu v Uherském Hradišti ze dne 3. 12. 2013, č. j. MUUH-OD/63531/2013/GreV, které nabylo právní moci dne 30. 5. 2014. Kromě toho, že tímto rozhodnutím byla žalobci uložena sankce spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu jednoho roku, tak na jeho podkladě byly žalobci zapsány další 2 body, čímž žalobce dosáhl v bodovém hodnocení celkového počtu 12 bodů. Žalobce po oznámení o dosažení 12 bodů a výzvě k odevzdání řidičského průkazu podal námitky proti záznamům bodů v registru řidičů, a to mimo jiné proti záznamu bodů ze dne 22. 5. 2013 zapsaným na podkladě výše citovaného rozhodnutí Městského úřadu v Bruntále, vůči kterému již tehdy namítal nesprávné datum, ke kterému byl záznam zapsán, přičemž vyjádřil názor, že body mu měly být zaznamenány až k datu pravomocného rozhodnutí žalovaného (12. 8. 2013). Kromě záznamu ze dne 22. 5. 2013 napadl žalobce také další záznamy provedené ke dnům 22. 11. 2011, 31. 5. 2012 a 30. 5. 2014. O námitkách rozhodl Magistrát města Opavy tak, že zrušil záznam bodů provedený ke dni 22. 11. 2011 a námitky proti záznamům bodů v registru řidičů ke dnům 31. 5. 2012, 22. 5. 2013, 30. 5. 2014 a 8. 8. 2014 zamítl za současného potvrzení provedených záznamů. Proti prvostupňovému rozhodnutí Magistrátu města Opavy podal žalobce odvolání, o kterém rozhodoval žalovaný a rozhodnutím ze dne 19. 7. 2016, č. j. MSK 65267/2016 jej změnil tak, že z výrokové části „vypustil“ záznam bodů ke dni 8. 8. 2014 s odůvodněním, že proti tomuto záznamu bodů žalobce námitky nepodal a ve zbytku odvolání zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil (rozhodnutí je součástí správního spisu). Ve vztahu k záznamu bodů ke dni 22. 5. 2013 provedenému na základě již zmiňovaného rozhodnutí Městského úřadu v Bruntále ze dne 23. 4. 2013 žalovaný konstatoval, že záznam bodů byl v souvislosti s tímto přestupkem zaznamenán žalobci sice až v návaznosti na zamítavé odvolací rozhodnutí, ale správně

zpětně ke dni právní moci prvostupňového rozhodnutí, která nastala právě 22. 5. 2013. Současně v tomto rozhodnutí žalovaný uvedl, že přes zrušení záznamu bodů provedenému ke dni 22. 11. 2011 byly žalobci v průběhu námitkového řízení zapsány ke dni 8. 8. 2014 další 2 body, čímž jejich celkový počet činí opět 12. Další správní řízení zahájil žalobce žádostí ze dne 19. 4. 2016, ve které se domáhal opravy sporné doložky právní moci – vykonatelnosti na rozhodnutí Městského úřadu v Bruntále ze dne 23. 4. 2013 ze dne 22. 5. 2013 na 12. 8. 2013. O žádosti žalobce rozhodl Městský úřad Vítkov rozhodnutím ze dne 18. 10. 2016, č. j. MUVI 29290/2016 tak, že ji zamítl a žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 8. 2017, č. j. MSK 151974/2016 jeho rozhodnutí potvrdil. Žalovaný se opětovně pokusil žalobci vysvětlit, že sporné rozhodnutí Městského úřadu v Bruntále ze dne 23. 4. 2013 nabylo podle § 73 odst. 1 správního řádu právní moci již dne 22. 5. 2013, kdy se proti němu nebylo možné odvolat.

6. Vlastní správní řízení zakončené napadeným rozhodnutím bylo vedeno v prvním stupni u Městského úřadu Vítkov (dále jen „správní orgán I. stupně“) pod sp. zn. osd/3500/2016/Ka. Z tohoto správního spisu krajský soud zjistil, že správní řízení bylo zahájeno žádostí žalobce datovanou 9. 8. 2016 podanou téhož dne u správního orgánu I. stupně. Z této žádosti krajský soud zjistil, že ji žalobce podal v návaznosti na opětovné oznámení o dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a na výzvu k odevzdání řidičského průkazu a uplatnil v ní námitky proti záznamu bodů, které směřoval proti záznamům ze dne 22. 5. 2013 a 8. 8. 2014. Ohledně záznamu ze dne 22. 5. 2013 žalobce poukázal na odvolání podané dne 19. 4. 2016, o kterém dosud nebylo rozhodnuto. Ve vztahu k záznamu bodů ze dne 8. 8. 2014 požádal o sdělení, z jakého důvodu je mu po 2 letech sdělováno, že zápisem provedeným k 8. 8. 2014 dosáhl 12 bodů. Z „Výpisu z bodového hodnocení“ řidiče ze dne 24. 10. 2016 krajský soud zjistil, že k tomu dni měl žalobce v registru řidičů zapsáno celkově 12 bodů za přestupky ze dne 31. 5. 2012, 22. 5. 2013, 30. 5. 2014 a 8. 8. 2014. Jak krajský soud dále zjistil z obsahu správního spisu, správní orgán I. stupně vskutku oznámil žalobci „dosažení 12 bodů“ v důsledku záznamu ze dne 8. 8. 2014 až přípisem ze dne 3. 8. 2016 (zjištěno z přípisu správního orgánu I. stupně ze dne 3. 8. 2016, č.j. MUVI 21615/2016), a to z pokynu žalovaného (přípis č.j. MSK 100390/2016, ze dne 29. 7. 2016). Žalovaný v tomto pokynu informoval správní orgán I. stupně o tom, že v předchozím námitkovém řízení byl zrušen záznam 2 bodů ke dni 22. 11. 2011 a jako správné potvrzeny zbývající záznamy ke dni 31. 5. 2012, 22. 5. 2013 a 30. 5. 2014 o celkovém počtu 10 bodů, což po záznamu dalších 2 bodů žalobci za jeho přestupek ze dne 8. 8. 2014 činí 12 bodů. O námitkách žalobce ze dne 9. 8. 2016 rozhodl správní orgán I. stupně dne 10. 1. 2017 (č. j. MUVI 792/2017) tak, že tyto námitky zamítl, záznam ke dni 8. 8. 2014 potvrdil a k záznamu ze dne 22. 5. 2013 uvedl, že již byl přezkoumaný a námitky vůči němu jsou neodůvodněné. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, ve kterém namítal, že smyslem podaného odvolání je nesouhlas s vyznačením doložky právní moci na rozhodnutí Městského úřadu Bruntál, protože by při požadované změně došlo k odpisu 4 bodů. Poukázal na to, že dne 31. 5. 2013 uplynula doba 1 roku od spáchání posledního přestupku a následující den 1. 6. 2013 měl být automaticky proveden odečet bodů, čímž by se celkový počet změnil na 8. Žalobce dále opětovně v odvolání protestoval proti tomu, že byl o dosažení 12 bodů v důsledku záznamu ze dne 8. 8. 2014 informován až po 2 letech. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím způsobem uvedeným v narativní části tohoto rozsudku. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí provedl nejprve genezi zaznamenávání a odečítání bodů žalobci do registru řidičů (kterou krajský osud popsal v předchozí části tohoto rozsudku) a následně

konstatoval, že námitky proti záznamu bodů ke dni 22. 5. 2013 jsou obsahově shodné s těmi, které žalobce uplatnil v předchozím pravomocně skončeném námitkovém řízení se závěrem, že pokud řidič podá totožnou námitku proti záznamu bodů v registru řidičů, o které již bylo pravomocně rozhodnuto, jedná se o zjevně bezpředmětnou žádost ve smyslu § 66 odst. 1 písm. g) správního řádu, proto napadené prvostupňové rozhodnutí změnil tak, že řízení o námitce proti záznamu ke dni 22. 5. 2013 podle uvedeného ustanovení správního řádu zastavil. Záznam bodů ke dni 8. 8. 2014 shledal žalovaný jako správný. Podle doručanky bylo napadené rozhodnutí doručeno žalobci dne 29. 8. 2017. Ve spise je dále založeno sdělení Ministerstva dopravy ze dne 11. 12. 2017, zn. 762/2017-160-SPR/7, ve kterém ministerstvo informuje žalobce o tom, že neshledalo důvody pro zahájení přezkumného řízení, byť postup správních orgánů označil za nestandardní s tím, že v současné době již zaznamenané body odpovídají skutečnosti.

7. Krajský soud po ověření, že žaloba je včasná, podaná v zákonné prekluzivní lhůtě stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s., jakož i přípustná a projednatelná, přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení předcházející jeho vydání v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) a podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí.
8. Přestože samotná žaloba je poměrně kusá a jednotlivé námitky jsou uplatněny zkratkovitě a místy i poněkud zmatečně, nebrání to krajskému soudu v jejich věcném projednání. Současně je však třeba rozlišit, zda se jedná o námitky způsobilé zpochybnit napadené rozhodnutí nebo o námitky, které s projednávanou věcí přímo nesouvisí. V napadeném rozhodnutí a v řízení předcházejícím jeho vydání řešily správní orgány námitky žalobce ze dne 9. 8. 2016 proti záznamům bodů zapsaným žalobci do registru řidičů ke dni 22. 5. 2013 a 8. 8. 2014. Předmětem řízení o námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů podle § 123f odst. 1 a 3 zákona číslo 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“) je, zda pro záznam bodů existuje způsobilý podklad (tj. pravomocné rozhodnutí příslušného orgánu veřejné správy či soudu ve smyslu § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu), zda byl záznam proveden v souladu s tímto podkladem a zda počet připsaných bodů odpovídá bodovému hodnocení dle přílohy k zákonu o silničním provozu. Žalobní bod, ve kterém žalobce namítal nerespektování stanoviska Ministerstva dopravy s tím, že jednoroční lhůta trvání pozbytí řidičského oprávnění z důvodu dosažení 12 bodů běžela současně se zákazem řízení a podání námitek proti záznamu bodů nemělo mít na běh této lhůty žádný vliv, se s okolnostmi významnými pro námitkové řízení míjí. Je pravdou, že podle obsahu správního spisu byla žalobci rozhodnutím Městského úřadu v Uherském Hradišti ze dne 3. 12. 2013, č. j. MUUH-OD/63531/2013/GreV, které nabylo právní moci dne 30. 5. 2014, uložena jednak sankce zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu jednoho roku a jednak žalobce tímto přestupkem dosáhl 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Lze rovněž připustit, že se může jevit spornou otázka, zda za této situace, kdy dvě skutečnosti samy o sobě vedou ke stejnému právnímu následku, tj. k dočasnému pozbytí řidičského oprávnění, běží doba, od nichž řidič pozbývá řidičské oprávnění současně nebo nezávisle na sobě. Tato otázka však nijak nesouvisí s provedenými záznamy bodů. Jinak řečeno, i pokud by byl správný názor žalobce, že své řidičské oprávnění pozbyl v důsledku sankce zákazu činnosti, od tohoto okamžiku se odvíjí doba, po kterou žalobce neměl řidičské oprávnění, a to bez ohledu na podané námitky proti záznamu bodů (slovy žalobce: „... jelikož jsem ke dni 30. 5. 2014 již pozbyl z důvodu sankce zákazu činnosti,

nemohl jsem jej opětovně pozbyt“), mělo by to pouze ten důsledek, že po uplynutí jednorocní lhůty ode dne pozbytí řidičského oprávnění (tj. od 30. 5. 2014) by žalobce mohl podle § 123d odst. 1 zákona o silničním provozu požádat o vrácení řidičského oprávnění. Nejednalo by se však o skutečnosti právně významné pro potřeby námitkového řízení, které byly popsány výše. Již z toho důvodu považuje krajský soud polemiky ohledně běhu lhůt, od nichž žalobce pozbyl řidičské oprávnění a údajného nerespektování stanoviska Ministerstva dopravy ze strany žalovaného bez dalšího za nedůvodné. Nadto Krajský soud v Ústí nad Labem v rozsudku ze dne 1. 10. 2014, sp. zn. 15 A 20/2014 konstatoval a odůvodnil závěr, podle kterého zákon o silničním provozu předpokládá situaci, že řidič může pozbyt řidičské oprávnění na základě pravomocného rozhodnutí vydaného správním orgánem, jímž bude uložen zákaz činnosti (§ 94a odst. 1 citovaného zákona), a následně v důsledku totožného rozhodnutí může pozbyt řidičské oprávnění i podle bodového systému (§ 123c odst. 3 citovaného zákona) s tím, že počátky dob, od nichž řidič pozbývá řidičské oprávnění, se určují nezávisle na sobě. Kromě toho, že podle § 54 odst. 6 s. ř. s. jsou výroky rozsudků správních soudů závazné kromě účastníků řízení a osob zúčastněných na řízení také pro orgány veřejné moci (včetně Ministerstva dopravy), tak uvedený rozsudek byl zveřejněn ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod číslem 3328/2016 Sb. NSS a kasační stížnost podaná proti němu byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2015, č. j. 7 As 226/2014-34, což nepochybně obecný dopad jeho závěrů ještě posiluje. Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uzavřel, že s podáním námítky proti provedenému záznamu, kterým bylo dosaženo počtu 12 bodů, zákon o silničním provozu spojuje přerušení lhůt k pozbytí řidičského oprávnění a odevzdání řidičského průkazu podle § 123c odst. 3 zákona o silničním provozu. Byť tedy řidič dosáhl 12 bodů, řidičské oprávnění z tohoto titulu nepozbyl, a to v důsledku podání námítek, na což nemá žádný vliv skutečnost, že motorová vozidla v uvedené době řídit nemohl, neboť řidičské oprávnění pozbyl v návaznosti na uložení trestu zákazu řízení všech motorových vozidel. Po aplikaci uvedených závěrů na poměry projednávané věci krajský soud uzavírá, že dobu trvání dočasného pozbytí řidičského oprávnění je třeba posuzovat ve vztahu k oběma skutečnostem (zákaz činnosti a „vybodování“) samostatně, a to jak pokud jde o její počátek, tak konec a samostatně je třeba přirozeně posuzovat také podmínky pro vrácení řidičského oprávnění. Jinak řečeno, pokud žalobce po dosažení 12 bodů ke dni 30. 5. 2014 podal proti záznamům bodů námítky, lhůta pro pozbytí řidičského oprávnění z důvodu „vybodování“ se přerušila bez ohledu na to, že žalobce měl současně zákaz řízení z jiného důvodu. Jak však již krajský soud uvedl výše, ve vztahu k projednávanému námitkovému řízení jsou uvedené skutečnosti bez právního významu. Stejně tak by nemělo žádný význam pro projednávanou věc případné namítané pochybení v postupu správních orgánů při rozhodování o odkladu rozhodnutí Městského úřadu v Bruntále (správně v Uherském Hradišti – poznámka krajského soudu), proto také tuto námítku považuje krajský soud bez dalšího za nedůvodnou.

9. Za jedinou konkrétnější námítku s reálným přesahem do projednávané věci považuje krajský soud nesouhlas žalobce s postupem správních orgánů při projednání jeho námítky proti záznamu bodů provedenému ke dni 22. 5. 2013, kterou žalovaný vyhodnotil jako zjevně bezpředmětnou. Přestože tato námítka izolovaně v žalobě může působit značně neurčitě a zmatečně, po jejím zasazení do kontextu průběhu celého správního řízení je krajskému soudu zřejmé, proti jakým konkrétním závěrům žalovaného žalobce protestuje. Byť se jedná o případ zjevně hraniční, tak krajský soud upřednostnil výklad ve prospěch žalobce a žalobní bod projednal, byť pouze v té míře obecnosti, v níž je formulován.

Žalobce obsahově totožnou námitku podával opakovaně a brojil v ní proti okamžiku nabytí právní moci správního rozhodnutí Městského úřadu v Bruntále ze dne 23. 4. 2013. Žalobce opakovaně ve správních řízeních vyjadřoval nesouhlas s tím, že předmětné rozhodnutí Městského úřadu v Bruntále nabylo právní moci dne 22. 5. 2013 a trval na tom, že právní moc měla být vyznačena až ke dni 12. 8. 2013, kdy nabylo právní moci odvolací rozhodnutí (26. 7. 2013, č. j. MSK 83564/2013) o zamítnutí jeho odvolání pro opožděnost. Z požadovaného „posunutí“ právní moci ke dni 12. 8. 2013 žalobce dovozoval, že ve vztahu k předchozím záznamům bodů ze dne 22. 11. 2012 a 31. 5. 2012 by již dne 31. 5. 2013 uplynula lhůta 12 po sobě jdoucích kalendářních měsíců, během které by mu nebyl pravomocně uložen správní trest za přestupek, což by podle jeho názoru mělo mít za následek odečet těchto 4 bodů a žalobce by v důsledku tohoto odečtu nedosáhl následně celkového počtu 12 bodů. Naopak pokud právní moc bruntálského rozhodnutí nastala již 22. 5. 2013, znamenalo by to přerušení běhu této 12 měsíční lhůty ve vztahu k bodům zapsaným dne 22. 11. 2012 a 31. 5. 2012 a lhůta pro odečtení bodů podle § 123e odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu by začala běžet od počátku. Již z toho důvodu má krajský soud za to, že by se v obecné rovině mohlo jednat o přípustnou námitku v řízení podle § 123f zákona o silničním provozu, když i v soudní praxi bylo připuštěno, aby se řidič v rámci námitkového řízení domáhal odečtu bodů podle § 123e odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu, resp. brojil proti postupu správních orgánů, které při splnění podmínek podle uvedených zákonných ustanovení odečet bodů neprovedly (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 4. 2012, č. j. 5 Ans 8/2011-63). V projednávané věci se však správní orgány nezabývaly námitkou žalobce věcně, ale považovaly ji za zjevně bezpředmětnou, protože již obsahově shodnou námitku žalobce projednávaly v předchozím námitkovém řízení (zakořeněném pravomocným rozhodnutím žalovaného ze dne 19. 7. 2016, č. j. MSK 65267/2016). Tato skutečnost vyplývá z obsahu správního spisu. Na věci nic nemění, že se žalobce opravy okamžiku nabytí právní moci domáhal paralelně v samostatném správním řízení, které sice ještě nebylo v době podání jeho námitek ze dne 9. 8. 2016 skončeno, ale v době rozhodování žalovaného již bylo rozhodnutí o zamítnutí žádosti žalobce o opravu doložky právní moci pravomocné. V době vydání napadeného rozhodnutí tak byly pravomocně skončeny minimálně dvě správní řízení, ve kterých se správní orgány zabývaly okamžikem nabytí právní moci rozhodnutí Městského úřadu v Bruntále ze dne 23. 4. 2013, č. j. MUBR/18933-13/mor-SO-MP_3204/2013/mor se shodným závěrem, že právní moc tohoto rozhodnutí nastala již dne 22. 5. 2013. Za situace, kdy žalobce i v novém námitkovém řízení pouze opakoval své námitky proti doložce právní moci, žalovaný podle přesvědčení krajského soudu nepochybil, pokud se touto námitkou již odmítl zabývat věcně. Nad rámec uvedeného krajský soud dodává, že otázka opožděnosti odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu v Bruntále ze dne 23. 4. 2013 byla pravomocně vyřešena jak správními orgány, tak správními soudy se závěrem, že žalobce v zákonné lhůtě proti němu odvolání nepodal, proto je podle § 73 odst. 1 správního řádu jediným možným řešením, že rozhodnutí Městského úřadu v Bruntále ze dne 23. 4. 2013 nabylo právní moci po marném uplynutí odvolací lhůty, a to právě dne 22. 5. 2013 a nikoliv až právní mocí rozhodnutí odvolacího správního orgánu o zamítnutí opožděného odvolání.

10. Zbývající žalobní námitky již žalobce formuloval natolik obecně, že neumožnil krajskému soudu jejich věcný přezkum. To platí pro tvrzení žalobce, že „napadené rozhodnutí není přezkoumáno v celém rozsahu, aniž by k nim ani k argumentům účastníka obsaženým v odvolání zaujal stanovisko“, „při vydání rozhodnutí odvolací orgán

nevyhověl požadavku určitosti a přesnosti“, jakož i pro obecný poukaz žalobce na vady a procesní nedostatky, zmatečnost v jednání správních orgánů a zjevné porušení zákona“. Těmito žalobními námitkami se proto krajský soud nezabýval. Pro úplnost krajský soud dodává, že v napadeném rozhodnutí ani v postupu správních orgánů předcházejícím jeho vydání neshledal žádné vady, které by byly způsobilé mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí a ke kterým by byl povinen krajský soud přihlédnout z moci úřední.

11. Z důvodů rozvedených v předchozích odstavcích dospěl krajský soud k závěru, že žaloba důvodná není, proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
12. Při rozhodování o náhradě nákladů řízení postupoval krajský soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., a protože procesně úspěšnému žalovanému, který by měl podle výsledku sporu na náhradu nákladů řízení právo, podle obsahu spisu žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 9. srpna 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu